

[Bolligministeren]

Første punkt i beslutningsforslaget går ud på, at alle udgifter i forbindelse med en beboelseslejligheds opvarmning skal indgå i varmeregnskabet. Hertil må jeg sige, at dette allerede gælder for visse ejendomme, nemlig de ejendomme, der er tilsluttet et kollektivt varmforsyningsanlæg, som ikke opgør brændselsudgiften særskilt. Hvis varmforsyningsanlægget derimod opgør brændselsudgiften særskilt, skal udlejerens foretage en opsplnitning af varmeudgifterne, så det kun er brændselsudgiften, der betales over varmeregnskabet, mens resten af varmeudgifterne betales over lejen.

Ud over at opsplnitning volder en del problemer i praksis, anser jeg det for ønskværdigt ud fra miljø- og ressource-mæssige hensyn, at varmeregnskabet så vidt muligt omfatter alle de udgifter, som er forbundet med udlejerens levering af varme. Derfor arbejder vi med et forslag, der går ud på, at alle varmeudgifter i ejendomme, der er tilsluttet et kollektivt varmforsyningsanlæg, skal betales over varmeregnskabet.

Formanden:

Der er for megen støj i salen. Når end ikke ordførerne kan høre, hvad der bliver sagt, er det for galt.

Boligministeren (Kofod-Svendsen):

For ejendomme med anden varmforsyning, herunder eget oliefy, må udlejerens kun medtage brændselsudgiften på varmeregnskabet, mens de øvrige varmeudgifter betales over lejen. Lejerne får derved automatisk boligstøtte til en del af varmeudgifterne. Det er således ikke rigtigt, når forslagsstillerne i bemærkningerne til beslutningsforslaget hævder følgende:

»Efter de nugældende regler skal alle de udgifter, der er forbundet med ejendommens opvarmning i situationer med eget oliefy, opkræves over ejendommens varmeregnskab og fordeles til de enkelte lejere efter deres indbyrdes fordelingstal. Det betyder, at ingen af lejerne i disse »oliefysejendomme« kan opnå boligstøtte til en del af varmeudgifterne, bortset fra de særlige regler vedrørende varmhjælp for pensionister. I ejendomme med kollektiv energiforsyning er det således, at den faste afgift kan indgå i den omkostningsbestemte husleje og på den måde udløse ekstra boligstøtte.«

Forslagsstillerne tror altså tilsyneladende, at lejere i ejendomme med eget oliefy er ringere stillet i relation til boligstøttereglerne end lejere i ejendomme med f.eks. fjernvarme.

Hvis meningen med beslutningsforslaget er at ligestille lejerne i de to ejendoms-kategorier, som altså i forvejen er ligestillede, har denne del af forslaget efter min bedste overbevisning ingen mening. I øvrigt vil det også i praksis være vanskeligt at gennemføre beslutningsforslaget i ejendomme med egen varmforsyning, idet man herefter for hver enkelt ejendoms vedkommende bl.a. skulle finde ud af, hvor meget tid viceværten bruger på at passe fyret, så man kan udskille en del af hans løn til varmeregnskabet.

Inden jeg går videre til det andet punkt i beslutningsforslaget, vil jeg lige for fuldstændighedens skyld gøre opmærksom på, at de lejere, der betaler alle varmeudgifter over varmeregnskabet, får et gennemsnitligt fastsat tillæg til lejen efter boligstøtteleven. For lejerne har det således i princippet ingen betydning for størrelsen af boligstøtten, om de betaler alle varmeudgifter over varmeregnskabet eller ej.

Det andet punkt i beslutningsforslaget, altså forslaget om at beboelseslejligheder og ejendomme med mere end seks lejligheder i løbet af en periode skal forsynes med individuelle målere for forbrug af el, gas, varme og vand, er jeg principielt enig i. Men at gennemføre dette er imidlertid ikke så enkelt. Efter min opfattelse bliver vi nødt til først at undersøge alle de problemer, som individuel måling indebærer. I den forbindelse kan jeg oplyse, at der under Boligministeriet er nedsat et målerudvalg, der består af repræsentanter for en lang række ministerier, interesseorganisationer og institutter.

Udvalget skal gennemarbejde de mange komplekse problemstillinger, der indgår i forbindelse med individuel måling af el, gas, koldt og varmt vand samt varme. I målerudvalgets arbejde indgår også, at det skal se på hindringer i eksisterende lovgivning, tariffer og aftaler for individuel måling. Betalingstariffer og eksisterende afregningsformer, leveringsaftaler og andre privatretlige aftaler kan være udformet på en sådan måde, at de hindrer individuel måling af forbrugsposter. På tilsvarende måde kan eksisterende lovgivning have indbygget forskellige former for hindringer for en individuel måling af forbrugsposter.